

ДІЛО

<p>РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринки 18, II. пов.</p> <p>Конт. почт. шлях. 26.726.</p> <p>Адреса тел. „Діло-Львів“.</p> <p>Число телефонів 565.</p> <p>Рукописи редакція не повертає.</p>	<p>ПЕРЕДПЛАТА в Австро-Угорщині:</p> <p>місячно 5— К. квартально 15— піврічно 28— річно 50—</p> <p>у Львові (без доставки): місячно 4— К. квартально 12— піврічно 22— річно 44—</p> <p>в Німеччині: піврічно 28— М. річно 56—</p> <p>За зміну адреси платити ся 50 с.</p>	<p>Ціна оголошень:</p> <p>Рекла. постійній, довготривалій або його після 60 с. в одній строці 1 л., в коротких 1'50, в разовій часті перед або по закінченні 2 К. Незалежні 2 К. Семе товства друкує надіслані. Оголошення за суботу і неділю подвійно.</p> <p>Постійні оголошення за особливими умовами.</p> <p>Один примірник коштує у Львові с. на провінції с.</p>
---	--	---

Задаток Видавничого Шляхоу „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Плинько.

В річницю відродження української державности.

Львів, 21. листопада 1918.

Учора, 20. листопада, минув рік, як Українська Центральна Рада своїм третім Універсалом проголосила Українську Народню Республіку, скасувала існуюче право власности на поміщицькі землі й інші землі нетрудових господарств сільсько-господарського значіння, а також удільні, монастирські, кабінетські й церковні землі, установила по всіх підприємствах осьмигодинний день праці, скасувала смертну кару на території Української Народньої Республіки й заповіла вибори до Української Установчої Ради на 9. січня 1918 р., а її скликання на 22. січня ц. р.

В тяжкій і трудній годині відродилася українська державність. У столицях давньої Росії, Петрограді й Москві, йшла міжусобна та кривава боротьба. Центрального правителства в давній Росії не було й на цілій її території ширюлась безвласть, беда і руїна. Правда, Україна лишилась оавою спокою і ладу, але й в її столиці — золотомі Київі вибухла большевицька революція. В тих трітніх днях Генеральний Секретаріат проголосив 16. листопада звільнення України, бо центральне російське правителство утратило змогу управляти державним життям. Щоб не допустити до політичного, економічного й суспільного замішання, Генеральний Секретаріат доповнився секретарями для справ: харчових, військових, судових, поштових, телеграфічних і комунікаційних та поширив свою компетенцію на всі ті губернії, де більшість населення українська. Це було приготуванням до історичного акту з 20. листопада.

Прилюдне відчитання Універсалу та проголошення Української Народньої Республіки відбулося 22. листопада. До 2. години ціла площа св. Софії й монастиря св. Михайла заповнилась військом і народом. О 2. год. віхав самоходом на площу св. Софії під пам'ятником Богдана Хмельницького проф. М. Грушевський, а за ним самоходами генеральні секретарі, гості, члени місії з Англії, Франції, Америки, Румунії й безліч офіцерів. Серед гриміх ентузіастичних окликів вийшов проф. М. Грушевський з самоходу та вступив на трибуну. Представивши положення, в якім саме опинилася тоді Росія і Україна, заявив голова Української Центральної Ради, що Україна мусить проголосити себе суверенною Народньою Республікою. Заграли дзвони св. Софії, а з їх музикою зазвучали дзвони всіх київських церков і монастирів. З собору св. Софії вийшло 30 пар свещеників з п'ятьма єпископами й коругами та й увійшли в порожній квартал під пам'ятником Богдана Хмельницького. По аротистій молебній вийшов на трибуну генеральний секретар харчових справ Микола Ковалевський і відчитав третій Універсал, а інші відпоручники Української Центральної Ради відчитали його на різних місцях площі св. Софії й монастиря св. Михайла. З непроглядних мас народу почулося гриміх: „Хай живе Українська Народня Республіка! Хай живе Українська Центральна Рада! Хай живе Генеральний Секретаріат! Слава! Військовим парадом і походом закінчилося це історичне свято української державности.

Здавалося, час революції скінчився для Української Народньої Республіки й почався період державного й соціального будівництва в конституційних формах. Та не так сталося, як сподівалися. Цілий рік відродженої української державности це безперервна боротьба за її існування. Проголошення України окремою державою і її воля жити своїм самостійним і незалежним життям накликали на Україну війну з Московщиною з боку большевицького правителства, що на словах признавало для всіх народів бувшої Росії право самоозначення аж до відокремлення. Так дійсно була Україна незалежною і самостійною державою на довго

передтим, аки четвертий Універсал Української Центральної Ради з 21. січня 1918. р. проголосив, що від того дня Українська Народня Республіка стала самостійною від нікого незалежною, вільною, суверенною, державою українського народу. З усіма сусідними державами, а саме з Росією, Польщею, Австрією, Румунією, Туреччиною й іншими, виявила Україна бажання жити в згоді та приязні, але під умовою, що жадна з них не сміє вмішуватися в життя самостійної Української Народньої Республіки.

Останній Універсал стоїть в тісній зв'язку з берестейським мировим договором, від якого всіма впливами хотіли відтягнути Україну Франція й Англія, які признали Українську Народню Республіку окремою державою. В берестейським договорі признали державну самостійність України держави почвирного союзу, хоч це признання скінчилося вмішанням німецьких і австрійських військ у внутрішні справи України, а вхід німецького війська до селі засідань Української Центральної Ради 28. квітня позбавив Українську Народню Республіку есентуальних користей з берестейського договору.

Для рятунку державности України з чарівного кола обставин повстав Український Національний Союз, що, будучи одними справжнім висловом волі українського народу — в усіх його верствах і на всіх його землях, майже в саму річницю відродження української державности взяв справу української державности в свої сильні руки.

Дня 16. листопада в річницю проголошення звільнення України Український Національний Союз захопив у Київі владу в свої руки. По боці Національного Союзу стала Сердюцька дивізія, частина бригади Натіва, білоцерківські Січові Стрільці й залізнична охорона. Навіть другий гетьманський корпус покинув гетьманську сторону та признав владу Республіки. Ще відбуваються бої республіканських військ українського народу з реставраторами „єдиної, неділимой Росії“, але наша перемога певна.

Уже вчорашня телеграма з Києва повідомляла, що ворога побито на голову. Пізніші телеграми, які подаємо нижче, потверджують цю вістку. Увесь український народ від Сяну поза Дон і Кавказ став до збройного бою, вислідом якого

Від Кавказу по Сяннині один буде лан,
Його власником нарід цілий.

Подаємо далші телеграми про розвиток революції на Україні.

ПІДВОЛОЧИСЬКА. Революція в Москві не вдалася. На Україні революційний рух перейшов у руки українського народу. Залізнична лінія Київ — Жмеринка — Одеса знаходиться в українських руках. Петлюра горює. Народ за ним.

ЖМЕРИНКА. Як доносять з Києва, гетьманські війська й міністри утікли через Сарни — Шепетівку в напрямі Волоцьк.

Як зачалися в нашій казармі перемирря.

Казарма Фредрианда 20. XI. 1918.

При теперішнім перемирря мала нагоду задога казарми впевнитися зайній раз у віроломности та крайній неперемірчивости у способах боротьби, які при відчій нагоді авлізають не мов шило з мішка.

Перемирря зачалося о 6. год. рано, а о пів до семи почався польський наступ на казарму й тривав мало не до восьмої. Сигналом для наступу і технічним підготуванням його був вибух двох мін, які Поляки підложили під казарму; дістались туди каналари. Ці мінні, як відкрито, признались ошлі польські легіоністи, мали зруйнувати крило казарми, а легіоністи мали потім зайняти її без більшого опору. Але мінні свого призначення не сповнили, масивним мурам

казарми не пошкодили, лишень висипали беалі чи шиб в ній і близьких каменнях улиць Янівської і Городецької. Ще менше виповнило своє завдання „польське войско“.

Зараз по вибуху зачав зближатися до казарми малий відділ, але наша обсада, заалармована вибухом, стояла вся яри вікнах і привитала напасників кулями. Вони зараз втікли. Рівночасно підпалили вони один барак. Поломів і дим закрили перед нами вид, лиш з третього поверху було видно, як Поляки у великій кількості підбігали одинцем від одного будинку до другого зближаючись до нас. Наша обсада зауважиши їх, почала обсілювати близькі будинки й підвірря градом куль. Найбільшу роботу мала обсада лівого крила, бо до нього притикає цілий лабіринт різних забудовань. Тут чатували хлопці з крісами при оці, як кіт на миш. Як лише показався який Ляшок, що перебігав підвіррями від одного будинку до другого, сипалися за ним густо стріли. А вони також острілювали казарму з усіх будинків.

Поводі зближався польський приступ до свого звичайного закінчення. Не помогли ні мінні, ні перемирря, ні підвал бараку. Часом викрикував ще хтось між ними „напшуд“, але не було вже між ними такого сміливого, що вихилив би ніс з будинків, які наші держали увесь час під сильним огнем. Нараз пригадали собі Поляки одну дрібницю. Один з них закричав: „Дячего ви стіпеляце, пшецез ест юж завше не броні“. Ми відказали йому, що воно триває вже довше ніж півтори години. На це Ляшки впевняли нас, що вони тільки-що про це довілися, але між нами не нашлося охочих вірити цьому.

Тимчасом заїхали перед казарму від ул. Городецької два авти з білими прапорами, а з них висипали офіцери. Між ними побачили ми одного стрілецького офіцера, який велів викликати команданта казарми і аж тоді повірили що мати масно перемирря. Більше не впаив один стріл. Але хлопці ще до полудня не могли з цим освоїтися, що польські легіонери ходять так свобідно вблизи казарми.

Хор. У. С. В. Мирон Заклинський.

Установлення власти У. Н. Р. в краю

Городок.

У нас доконав перелому отаман позітового війська Степанів при помочі слазних бояже Богородчинцями й наших східних повітів. Зараз після памятної ночі з 1. на 2. листопада ц. р., коли то без проливу крови ми розбороли всі військові команди й зволоділи важними австрійськими обстами та поважною кількостю інвентаря в корозах, волах, конях, буйволах, візках і т. д. і приступили до переїгтя урядів. Сяну жовтий прапор заткнули ми на ратушу, а старостів й військових командах. З волі народу вибраний командант Степанів обияв провід у військових справах цілої доповажючої команди дванадого 89 вождю. На полі державної сторожі (жандармерії) став запоручник Рибтак. Об'їздом вони зорганізували мілітарні сили. Повітовий комісар д-р Д. Озаркевич зайняв повітний давнього старости та провід повітової Української Ради, до якої з волі народу увійшли: д-р Кость Киселевський, заступник повітового комісара й референт провісних справ, о. Лиско Вованимир, голова українського хрочового уряду, референт справ авроризації, о. Чарнецький Омелан, курат українського війська, референт політичних і адміністраційних справ, проф. Мацорак Микола, міський комісар, о. Стебасцький Володимир, референт відбудови, Іван Степан, референт земельних справ. Крім того в склад У. Н. Р. Ради входить лише як референти з поля залізничних шляхів Сех Петро, почт і телеграфів Процишин Іван, воєничих справ отаман Анація Степа

нів, військового зарчового уряду д-р Бірецький, протоколянт стенограф о. Мартинів. Рада відбуває засідання щоденно від 6—7, а офіція висалає віпоручника на воєнну раду від 7—8. Адміністраційний апарат в повнім розгарі. В усіх селах повіту відбулися вибори на сільських комісарів, які вже мали дві сесії. Крім того в кожнім селі зорганізовано герсжанську міліцію, а на місце постерунків жандармерії державну сторожу. Янівський округ має лише особного міського комісара й зарчовий уряд, а зрештою відчиняється повітовому комісаріату. Мобілізація пореволюційна на область давньої доповнюючої команди 89.

В західній стороні славні наші добровольці зайняли Медьку під проводом поручника Латина.

В місті вірцевий лад, харчі годешівли значно, заєдки конкуренції. Харчовий уряд намає заєски з Дрогобичем і спровадив уже дволітні нафти, а крім того військо відступило ваф у для громад. Ми навязали зносини з усіма сільськими повітами й відбули конференцію делегатів у Рудках, на якій постановлено відбудувати наряди що тріжня, щоб цим робом осягнути одностельність і порозуміння в цій справі.

Яворів.

На вістку, що польська ліквідаційна комісія має переїхати до Львова, почалася в Яворові повстання, яке почалося коло 1 год. вночі стрілянню коло жандармерії, що на званих влжити зброю не хотіла піддатися. Наслідком стрілянини згинув перший революційний борець за всю Україну Стефан Бриттан.

Ранком того дня наші політичні діячі в військвою асистенцією обійшли всі державні й автономні інституції та від давніх польсько-австрійських урядників перебрали урядування. Ніхто з тих панів, що на живім тілі народу галапакували, виточуючи з нього всі живітні соки, не міг і думати про який-небудь спір і будувати старим звичаєм Польщу на чужій землі.

На поручення Української Народньої Ради адміністрацію повіту як комісар обрав учитель української гімназії Михайло Блик, на чолі міста став Іван Загаєвич. Рівночасно зорганізовано силу збройну Яворова, основою якої стала місцевий «Січ». 2 листопада почали організувати в своїй нашій організації, що привозили зброю від постерунків жандармерії в повіті. З наших сільських людей утворено кадри нової жандармерії, що повинні тепер службу безпечности в околиці. На мурах міста появилася прокламація комісара й газив команданта до спокую, порядку, послузі та вложення зброї. З огляду на провскаційне поєдення Поляків і летковаження розпорядків власті, проголошено його стан виїмковий з усіма наслідками. Цю 8 г. веч. не вільно виходити на вулицю та заборонено всякі сходини й зібрання. По помещанських віаоврідах улаажено ревізію за зброєю і в чотвер ранком військомість веліла арештувати кількох підозрілих, з поміж котрих Ліндерського та Гюїнського віддано під весній суд, котрий першого з них засудив за переховування зброї

на 3 тижні арешту або 1000 К., яку він за платив.

Відбулася чергова сесія війтів і зїзд організаторів повіту. Одночасно постановлено взвати молодих від 18—35 літ під зброю, що мають почасти повнити службу по селах, почасти стояти в Яворові постійною залогою міста.

Все українське населення міста й повіту зайняло тверду позицію т. зв. збройного мира. Ніхто нікому не бажає і не чинить кривди, але на всякі спроби опору або завазу готове кожної звилі дати грімкий і рішучий відпір. Майже кожний мушина відбудув тверду шкелу війни, а запаси зброї і амуніції по селах є заручкою утримання здобутків революції. Головним тепер нашим завданням є стеретти лінію Сяну, за якою силить наш відвічний ворог, готовий все пожитися чужим, знов сісти галапаксом на наших нардів.

Углерова повітова харчова комісія зайнялася перейняттям і зорганізуванням апр ві аші/та забезпеченням населення.

В невідомі 3. листопада відбулися похорони нашого героя революції Стефана Бриттана. Не зважаючи на сильний дощ, таких похоронів Яворів не бачив. Усе місто й околиця зібралися віддати останню послугу своїй борези. З багатьох промов в імені цілого українського народу відгрозички Української Народньої Ради повітовий комісар на тему: як солодко і славно змерти за вітчизну, бо на землі, зрошеної кровю погибшого, виростуть неместники, а апостоли правди й любови. Коли таких синів має Україна, певно можна співати, що вже воскресла Україна й наших здобутків вже ніхто не виве.

Українські Вояки!

Рішється отсе найважнійша справа українського народу: чи має він стати господарем на власній землі, чи дасться бути наймитом Польщі. Рішється доля його теперішнього і будучого покоління. Коли всі поневолені народи Європи кинулися в останнім часі будувати свої держави і заводити на своїх землях справедливий лад, і український народ в Галичині перейняв від уступивших австрійських властей найкращу управу своєю землею і приступив до будови своєї політичної хати. Однак Поляки кажуть, що український народ не може бути вільний і рівний іншим народам, тільки мусить дається їм служити.

Українські Вояки! Ви зхотіли за оружа в обороні найсвятішого права свого народу, ви стали до бою за найцінніше власне добро, за свою землю і волю. Ви здобули з рук ворога столицю своєї землі і дали змогу утворенню власної української держави. Те, що ви зробили досі, буде записане на віки в історії, і як довго житиме український народ, він славного вашого подвигу не забуде. Однак ворог намається всіми силами, щоб споконвічне українське місто Львів назад загартати в свої руки,

а якби йому се вдалось, повернути назад українську землю в польське ярмо. Три тижні ведуться на вулицях міста завзяті бої і ворог все числять на те, що українське військо не вдержить і уступить ві Львова.

Українські Вояки!

Коли не хочете впазування чужинців на нашій землі, коли не хочете бути вічними наймитами Польщі, коли бажаєте добра своїй своїм і всім далішим поколінням, — не допустіть до того, щоб ворог відніс від вас свободу! Будьте неустрашимі як льви. Відтепер відважно на його становища, бийте його безпощадно, не жахайтесь проллати кров в обороні святого права свого народу.

Очі всього українського народу звернені на вас, Українські Вояки! Во страшний був доси гнет Польщі, але стоєкрат був би страшніший, якби Польща захопила назад владу у свої руки. Пропали би всі здобутки дотеперішньої нашої національної роботи, зачмерили би наші школи, згинули би всі наші інституції, а що найважнійше пропала би наша земляська святя. Повернулася б страшна панщина.

Не допустіть до того, славні Українські Вояки, і постійте хоробро за себе. У ваших руках Ваша дальша доля. Ви рішете дальшу історію цілого народу. Львів, сподо-візна столиця української землі, мусить остатись у ваших руках.

Звідолення Начальної Команди Українських Військ

в дня 21. листопада 1918.

О годині 7 ране минула міні ресенець девішення оружа і у всіх районах бойової лінії у Львові розгорілася завзята боротьба.

Москва вщова й Німеччина.

Варшва, 19. листопада 1918.

Через радіотелеграфічну стацію в Науен повідомляють: Московське правительство соцітів видає іскровою телеграмою поклик до німецьких вояків і матросів, де закликає до збройного поступовання й до утворення правительства в Лібкнехтом на чолі. В покликуні між иншим читаємо: «Вояки й матроси! Не покладіть з рук зброї! Треба з зброєю в руці згоді дійсно перейняти владу у свої руки й утворити правительство рад робітничих, вояцьких і матроських вояків з Лібкнехтом на чолі. Не поважайте забдакати себе якимись установчими зборами!»

Міредетні круги німецького народнього правительства є того взгляду, що цей поклик є безправним змішанням у німецькі відносини і є напереченням становища, яке займає рес-ське правительство сваятім супроти німецького народнього режиму. Німецький народ хоче жити в мирі з усіма народами, а не в Москві в щинною соцітів, однак він не може дозволити

Добровольці до Української Національної Армії зголошуються у Львові при ул. Курковій ч. 12.

З того боку бойової лінії.

Львів, 21. листопада 1918.

Особи, що перебрались сюди з того боку бойової лінії, годують такі достовірні інформації про життя будня українського населення в «польській Львові» та про склад і поєдення польських військових відділів:

Україніям живеється там дуже важко. Безвиставні ревізії, по кілька й вільканиють разів у одній й той самої особи, та вічні допити землосередню дослідують українському населенню, особливо вільканим Україніям. При тім на порядку дня, навіть претилом є градежі на більшу скалю, або звичайні злодійські крадіжки. У св. Юрі, як це вже у нас вгазувалось, живуть сваяшеники та їх рідня і навіть сам мітropolit серед великої тісноти й терору. В мітropolitий палаті уладили собі Польські військовоу кухню, взагалі стараються всякими способами докучити мітropolitови. На всіх мешканців наложено податок по 1 К. від кожної кімнати. Грив і вносять до військової каси і посертається на потреби польських відділів. Агровізація як найгірша. Літра мєлога коштує 9 К., зліба дістається тім мєленого бєхоння на одну сєбу на вільній тижняє, за вєсо дуже тяжко (фунт коштує 20 К.). Після розграблення й роздривання вел дичьх мєгазинів Поляки починають добувати поживу шляхом безпещадних реквізій

в українських селах. В днях перемиря цілковито вивєдено ціле улаажєння, всі запаси й матеріали в будинку жандармерії при вул. Сапіги. Останки розграблена докочилина гєлото.

Цікаво також довідється дещо про склад польського війська. Воно складається з таких родів, різних Ідеїми, змаганьми й почуттям етими та моралі: 1) лєгіонери, вишколені у військовій гємеселі з-під старту ко. Павлас (негєлицка група); 2) боїєки, зєбєжєна із студєнтів унітєрситєту, політєхніки й учєнніки середніх шкєл, рїжєноманїтних шєдо вїку, фізичного й духєвого рєзєнту, ідеїних спадєсєміїв Сєвєжанчєських типєв і звичайних очєйдухєв та героїв злїд намикого фартушка; 3) вєлічничих робїтничєх і трамвайничєх обєх волєв та 4) звичайної пєредємьєвої голоди, крїмїнальничєх злочинцєв і вєякого роду чєтєй. Робїтничєх й трамвайничєх приєтали до польського вїйська головнє з бажаньям пограбувати вєлічничєх мєгазинєх.

Довершивши цєго, не мають вєлікої сєхєтє дєлї тєжєтєсь з крєсами. Банан злочинцєв, що вєстають пїд польською командєю, вєдуть вїйну пєрєвїжно з мирним жидєвським населєньям, котрє огрєблєють до вїтки, не рєдє мєрдуючи. Вимовним докєзєм цєго є пїсьмо польськєй командє до жидєвської мїліції, в котрєм командєнт скаржєтьєся, що не є в силє вєдержати рєвїзїтїчанє мєрдів банд злочинцєв, що вєстають пїд його командєю. Слїдку ючи за цїми героїєми, й инші вїддїли хотїли б

погуляти. Антисємітський настрої серед польських вїддїлів зрєс до кульмінаційної точки. Пригєтєвляютьєся погрозєм на жидєвські кєартєри, вїєля чєго, як звичайно буває, єдуть погрозєм інтєлігєнції української і польської. Моральна гє-грєва тєчїть організм польських вїддїлів. Малї пїдростки з крєсами рєзєбляютьє склади з гарячими напєями, вїдвєютьє до бєзвєтєям, бєжєкетєчєютьє, а погїм злїчна стрїляютьє такі до свєїх. Висїдом цєго було зїлькєвалцєтьє жєртє. Трамвайничєх, приналежї до збєрїйної силє, вївєцьє звєли зєску моральнєстє, єсєбєжєно серед малїх гїмназїє тїа. Одним слєвом: кєвал, дєзза! Безнастанно чєтєсьє серед мєлодєх вєйовничєх мєрїканцєв на старшїву, кєтра не дає їм доброго проєлєду, чєрез цєо травлєютьє частї вїпадєк, що серед нєчї одні польськї вїддїли стрїляютьє на другї, беручї їх за ворогїв. Числє вбитих серед Поляків доходить до 300, з чєго що наймєнше пїята частїна полягєла вїд власних кулє. Кєво політєхніки хєваютьє вбитих купами в одній мєгнїлї без домовин.

Єсьє-які вїдносини в найважєльнїших рїсєх гануютьє по тєм боїє бойової лінії. Незаумачєні зуми й невєтроєні сєрцєя серед польського грєвєлєнствє повинні зєвєрнутї на них пїльну увагу, щоб опїєля гангрєна не канулає на ширшї круги.

...це його право на самозначення його пер- шим, відносно всьому, що в усьому світі і що не було вимушено волею.

Привітте вільнолюбиві і незалежні люди і свій німецький народний депутат з цієї години. Од- та звеліло вже гурлодати поїди в об'їзмі. Од- наке німецьке представництво в Галичині, існу- ючи на факт, що державні терорумія об'їз- ють Німеччині своїм поїздом в Галичину бо- ку недостатку поїзду, іс Галичину мусить така країна, що насильно віді- чи перетраче- струшу.

Відносини в Польщі.

Берлін 21. листопада 1918.

Радіотелеграфічна стаття в Науен годис- ла єдино німецька преса. Преса в Польщі в три- можні висті. Польська організація єдина в Польщі робітничий і селянський. Німецька преса спонує до цього. В шкільній організації учасники єдино в Польщі. Ще перші відносини в Галичині в Польщі. Сторо з'їзду уступило німець- шке військо. Сторо з'їзду в Галичині. Польська організація уступило німець- шку і кризу в Польщі. Восток польської народ- ної і кризу в Польщі. Восток польської народ- ної і кризу в Польщі. Восток польської народ- ної і кризу в Польщі. Восток польської народ- ної і кризу в Польщі.

Під увагу!

Всі, що їдуть на границю, нехай бе- руть з собою „Діло“, бо поштовий рух здер- жаний.

НОВИНКИ.

Львів, 21. листопада 1918.

— Державний секретаріат шляхів містить- ся тимчасово в будинку загальному нам снітца, П. поверх, ч. дверей 127. Урядові години від 9. до 12. год. перед полуднем. Всі зв'язники, головні з загальною, мають негайно аголосит- ся до Секретаріату в цілі призначення їх до служб.

— Наша провінційна преса. Рівночасно з перейняттям влади Українською Національною Радою в краю почали появлятися скрізь по провінційних центрах органи місцевих ор- ганізацій. Одні з них виходять періодично, інші в міру потреби. В Станіславові виходить два рази на тиждень „Станіславський Голос“, у Тернополі „Голос Поділля“, в Яворові „в мі- ру потреби“, „Воля“, в Жовкві „принягліно“, „Україна“, в Золочеві має виходити „Золочів- ське Слово“.

— Чутки про французьку місію. До Льво- ва приїхав п. Анрі Віллем, член французької делегації в Румунії а член інформативної ме- тою. В такому характері прийняв його наш уряд, і не в такому характері представився в Віллем. З цього приводу деякі безвідні люди поши- рюють про візиту п. Віллема нейовітні, про- сто фантастичні вістки. Напр. говорять, що п. Віллем заявив президії Держ. Секретаріату, що уряд повинен припинити боротьбу з поляками, бо — мовляв — поляки є союзниками Фран- ції, отже хто воює з поляками, той воює з Францією. Можемо запевнити авторів тих ка- чок, що все це — чистою вигадкою. Зрештєю, кожний розумний чоловік зразу бачить, що така вигадка булаб дивовладна і смішна. Бо наш уряд не воює з поляками, лише боро- нить столиці Республіки перед переднією чер- ною і збройними в тагами польської молди і п. Віллем, не будучи добре поінформованим про тутешні відносини, не міг би видавати ніяких осудів, а тим більше стати конкретні до- казання. Зрештєю бракує йому до того уповаж- нення. — В другій смішності посідають Ждан, підсуюючи легковірним людям і своїм чита- чам думку, немов то приїхав п. Віллема зва- заний з їхньою телеграмою до Вільсона.

— Що знають в Німеччині про революцію на Україні. Як радіотелеграфічна стаття в Нау- си повідомляє, германський „Vorwärts“ пише, що до Берліна ніяк не йшла дуже весела вістка, що гетьмана Скоропадського повалено. Про особу

наслідком нічого не відско, але достигаються, що він буде вужем довіря державному перо- му.

— Жидівська Національна Рада. Влі- жидівська національна партія утворилася 20. грудня через своїх представників зю тим- часова жидівська національна рада. Предста- вники свої спільні, і свої спільні і жидів- ської соціал-демократичесї партії урядом і ор- ганізацією жидівських організацій „Мороз“ укрес- тили цю жидівську національну раду, яка має перед собою завдання організувати як най- ширше жидівські соціалістичні збори та най- ширший демократичесї сенат.

— Надзвичайний з'їзд до влади світа. З огляду на швидко змінювані умови фран- цузів в Польщі представники преси в Кельні й Надзвичайним з'їздом жидівських до газет ці- лого світа планом якогось результату. В імя жидівської преси преса світа за- ступає за закріплення з'їзду — демократичесї, щоб не зруйновано до рятів крам, світа з'їзду і з'їзду уже нечерезні з'їзду довісто війною. Відповідний з'їзд в даній культурній селід- заві Реном відско в ілім світі й він зоренять нас тому силою нашого впливу перед насиль- ством і негідністю.

— Перехідна стадія до соціалістичного устрою. Німецькі соціалістичні теоретики дуже добре розуміють в противенстві до російських більшовиків, що як одну річ не можна ство- рити соціалістичного ладу. Мусить заіснувати довші перехідні стадії. Карло Каут- ський мені-більш так висловлюється в цього приєдд: „Намалює відразу“ завести соціалі- стичний лад — значило би цілу продукцію до- вести до упадку. Тим більше було би це ке- безпечне в комменті демобілізації. Мусить отже заіснувати довші перехідні стадії, в котрій еволюціонував би капіталістичний устрій в на- прямі соціалістичного. До цього дотрає „Vor- warts“: Каутський, як досвідний марксист, знає дуже добре, що германський поряток не мо- жна обернути як руйнівну. Він має ввагу голосно свазати, що плех до повної соціалі- стичної держави є важний від різних причин і дуже важкий та що із вчора плезаного дере- ва не можна сьогодні ждати спільного олову.

— Французькі шовіністи хочуть задержати рейнські області. Шовіністична французька преса говорить про задержання після обсади рейнських провінцій, що викликає велике зане- покоєння не тільки се, ед рейнського населення, але відбулося живим відомомом і за межми Німеччини. Штокгольмська „Sozialdemokraten“ пише: Ми є в прагні очидати обурюючого про- тесту з боку французького правління проти подібних нечужаних планів знаславування друго- го народу. Ту саму тему порушує „Aftenblatt“ в статті „За багат“: Тимчасово деждаємо протесту французького уряду. Та чи буде мати місце такий протест, не инша справа. В дійсно- сти, хтба нема нічого більш безумовного, як тільки розвизатися за прилученням правлімських частин Ельзасу і Лотарингії до Франції.

— Німеччина й Литва. З огляду на литев- ські претенсії до складної Прусії німецькі часо- писи виступають гостро проти цих претенсій. Одна з газет пише: „Проти терористичного поствування Литовців можуть походити ли- шень озброєні військи під добрим провадом. Чи так уже але стоить в нами справа, що ми наші Східну Прусію, яку Гінденбург уряди- вав перед загублю в бою під Танненбергом і на Мазурських озерах, мусимо тепер видати без охрону банді литовських шовіністів?“ Як домоває числовіс, формий німецьких військ є в дорозі на схід.

— Відворот німецьких військ на заході. Як домоває в надзвичайних граничних землях, відворот німецьких військ відбувається в заді- та спокоем. Перезезення розсередив у селаті прихарчування державних і провінційних властей відбувається без перешкоди. На честь повертлючих козків надзвичайні міста прабрели- ся урочисто. Війська які переходять через Го- лландію, мусять віддати сестю зброю.

— Военні втрати Німеччини в злових. На підставі обчислень втратила Німеччина у світо- вій війні до 31. жовтня 1918 в убитих 1,580,000. Пропало 260,000, з чого теж більша частина не живе. Число німецьких брачців у козожах дер- жавих вносить 490 0 0. Ра-ченєх є 9 міль. козків. Треба ще просидити ті випадки, коли якийсь воєк був кілька разів таненний.

— Австро-Німеччина прийняла офіційно републіканську форму, признану бувшим ці- сарем Карлом, хоч вразно ні не зрієся пре- столу.

— Берлінське правительство про справу Ельзас—Лотарингії. Берлінське державне пра- вительство вислало теле телеграму до ради во- яків у Штрасбурзі: „Зайняти Ельзас—Лотарин- гії державні поровумія не перездрише роз- вязки Ельзас—лотарингійської справи агідно з

визначеннями засади права самозначення народів. Еберт, Гаазе“.

— Перші німецькі транспортні військ і ма- теріалів в Туреччині прибули через Чорне море, Бересте і Простокен 18. листопада над- між в Східній Прусії.

— Шайдеман і таємний договір між Ні- меччиною і Японією проти Росії. На заклад, що Шайдеман знає про таємно-дипломатичний заговор між Німеччиною і Японією проти Росії, звязав Шайдеман у розмові з представниками преси: В незалежній пресі не раз вказувано в останній часі на німецько-японський договір, який мали закрючити в тім часі, коли і в нава- жав до правлімства. При тім говорили, що в був сплужачським і ана про це. Такого дого- вору не має, хоч в яких причин наводять уже в параграфі публіці. Тим самим відпадають звязки про мого мнєме співділення. В кожній разі в бувби останній, який подаєби руку до договору, які мусило викликати нові політичні змішання. Одинокий міжнародний договір, над- яким в працювал з усім світом, був договір в справі звизнення зброї в цілію повного миру народів, а не нової заслуженої різні народів!

— В справі доставки молока до Львова. Повітова Харчова Управа у Львові сполішє: Отсим подамом до відомо всіх громадських у- рядів (комісарів), що Повітова Харчова Упра- ва у Львові перевела централізацію обороту молока в агропівіаційних ціліх міста Львова. Вся надвишка молока а громад має бути до- старчена просто до централі у Львові, ул. Бляхарська, ч. 18. І пов. (згл. до завезень, вказаних цією централєю). Тому завваємо всі громадські уряди осунвати в своїх громадах молочарні, в яких молоко й молочарські про- дукти будуть доставчвані просто до згаданой централі у Львові. Так само звизняється всі громадські уряди видати госпідми для доста- вірних осіб-молочарів, яким Повітова Харчова Управа видасть потрібні депітмації на переїзді молока до Львова. Призгожене молоко иншими особами, котрі не матимуть таких депітмацій, буде конфісковане. — Кожда посилка молока до Львова мусить бути ствержена громад- ським урядом в об'їзній книжочці, а відбір мо- локва-потверджений знову через Повітову Хар- чову Управу (згл. урпазу окоужной молочарні, звязаной П. Х. У.). За молоко виплачуємо за- раз при відборі по 3 К 10 с. за літру з до- ставкою до Львова.

ОПОВІСТКИ.

Петрицька, 22. листопада 1918.

На в і: греко-катол. Олександр мч. — ржс-кат Фезайї з, Завтра греко-катол. Євстаї ап. — ржс-кат Климента п.

Замість візиту на дозвінну Олеса Вов- кова, що помер дьв 20 с. м. у Винників зли- шили Степан Купяк 100 К. і винівські товари- ші 200 К на фонд українських вді і сиріт по- погібших в обороні м. Львова.

Вояк 1. укр. полку м. ім. ин. Льва (бузшого 15. п. п.) ст. дес. Костюк Яків з Ме- дна, ст. дес. Цибрицький Стефан з Озримі- ця, УСС. Тихоня Олександр, Ткач Павло з Терні- лівки, ст. дес. Твардовський Іван з Зарубиня, півіту Збарж перебувають у Львові; а зорові. Пресять знайомих повідомити про се рідню.

З тов. „Союз Українок“. Сходини чле- нів в цілі обговорення дуже важких біжучих справ відбудуться в суботу 23. с. м. в домішні Укр. Захоронки (вул. Руська ч. 3) в год. 11. рано. На сі сходини просуться також гостей в ласкаву численну участь. Того самого дня в год. 10. рано відбудуться тажж: засідання Виділу.

Виказ консумів

зголошених в П. Х. Управі до дня 16. листопа- да 1918 р. включно.

1. Академічна 17 — консум Торговельної і Пром. Палати.
2. Бляхарська 12 — консум поштової
3. " 18 — " функцій. Просвіти і Ставронії.
4. Бляхарська 3 — консум Української Націо- нальної Ради.
5. Бляхарська 8 — консум Почтової госп. Союз.
6. " 2 — консум Союз служби сп. Зити.
7. Баторого 24 — консум Зжежене Зожа.
8. " 1 — консум Урядників Вишного Краєного Суду.
9. Баторого 3 — консум Уряди. Карного Кра- єного Суду.
10. Баторого 6 — консум Военного Збіжового Заведення.
11. Баторого 31 — консум Опіки над виселен- цями.

